

Передплата

на «РУСЛАНА» вносьть:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор
на шість місяців 10 кор
на чверть року 5 кор
на місяць 170 кор

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на шість місяців . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових ісаївів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят в 5½ год. пополудни.

Реданція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. I. пл. Домбровського (Хорушичини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Ренлямаці неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Всесвітній огляд за 1905. р.

Перелім століття став також переломним для історії людства. Особливо минулий рік був в повнім значіню того слова: історичним. Се був справжній рік катастроф; в нім докінчила ся велика драма японсько-росийської війни, та заклонула ся не одна инша драма, яка дожидає своєї розвязки в найближшій часі.

Вечером дня 1. лют. січня Порт-Артур вивів білу фану. З таким самим білим платком парламентарі ген. Штесля підіхали до табору ген. Ногі-ого та привезли єму власноручне письмо команданта «нездобутої» кріпости, в якій він піддав ся без жадних застережень; саміж Японці дозволили вертати офіцірам домів під словом чести, що більше не возьмуть уділу в війні — та з того призволеня багато офіцирів і не хотіло користати, а остались в японській неволі разом з полоненими воїками. Через упадок Порт-Артура війна була властиво покінчена і тоді вже можна було приступити до заключеня мира. Однак росийський двір, а навіть самі полководці все ще манили ся надією, що їм удасть ся повалити ворога самою фізичною силою своїх полків.

Та по стороні Японців працювала совісність у виконуваню обовязків, точність і знанє військового діла почавши від генерального штабу, а скінчивши на посліднім артилеристі і військовім шпигуні. Дня 25. січня они побили коло Сандену ген. Гріппенберга після шестидневного острілюваня і штурмованя укріплених позицій, а за місяць, 25. лютого, станули під Мукденом, злучивши всі свої війська під проводом маршалка Ояма. Колиж і ген. Ногі прибув з Порт-Артура зі своїми далекосяглими пушками, почали Японці свій штурм на Мукден, який тривав 14 днів і перемінив ся в найстрашнійшу різню, яку памятає історія Росияни пофнуди ся, як завсігди в тій війні, в найбільшій неладі на північ, опороживши навіть побудовану на половині дороги до Харбіна сильну кріпость Тіелін.

Коли в сей спосіб судьба війни на суші була вже ршена, ціла надія офіціальної Росії скупилась на флоті, яка під проводом адм. Рождественского, перебувши по дорозі звісну аферу під Гуль з англійською рибачкою флотилею, через кілька місяців лежала на якорі коло Мадагаскару, направляючи ушкодження з далекої дороги та вправляючи ся в воєннім ділі. Колиж Рождественский зовсім неостережено переплив індийский океан і виринув аж коло Сінгапоре, загальне довіре до него підскочило знатно в гору. Тимчасом в проливні Чушіми дожила Росия страшного розчарованя. Дня 27. мая через одну ніч японська флота знищила до тла повочасну росийську Армаду, затопила найбільші кораблі, а що найсоромнійше, навіть забрала до неволі кілька великих кораблів разом з двома адміралами.

Тепер вже до решти розкрила ся перед очима світа самого царского правительства ся бездонна корупція та ледачість,

яка панувала серед росийского чиновничого стану і офіцирского корпусу та брак патриотизму і самосвідомости серед війська. Вже перед тим бували випадки, що з росийских рядів не тільки Поляки і Жиди, але і самі Москалі перебігали до Японці, та віддавали ся єму цілими ватагами у неволю, а під Чушімою стало ся, що і моряки по перших японських стрілах відмовили послуху, повязали своїх офіцирів і вивісили білу фану, віддаючи ся в японську неволю.

Так то виховав собі автократизм своє населенє, відбираючи єму всяку любов до вітчизни через свій грубий, азійский спосіб правління! Се проявило ся не тільки на полях битви, а і в краю, в цілій європейській Росії, де давно накіпала злоба і ненависть, зачали тепер підносити голову сьміливійше. При покликуваню резерв почали ся проявляти громадні дезерції, а навіть бунти. Побоювано ся висиланєм до Манджурії військам видавати оруже в руки, щоби они не звернули єго против своїх настоятелів і правительства. Революційна пропаганда чимраз ширині крути обоплювала, а крім соціальної небезпеки повставав против Росії і національний антагонізм зі стороны Вірмен, Лотишів, Поляків і Українців. Тож мимо протестуючих телеграм ген. Левевича, який в межичасі переняв начальний провід над армією по неудольнім Куропаткинї, цар приняв з радостію предложенє президента Рузвельта на мирове посередництво. Але також і Японці прийняли поданє собі посередництво Америки, бо як з одной стороны надармо вичікували революції в Росії, на яку очевидно числили, так з другої стороны бачили, що хотяй би виперли Росию і за Амур, то всеж таки крім величезних страт в людях і грошах, не зискають від них нічого. Впрочім стояв єще грізний Владивосток, якого здобутє мусілоб коштувати більше жертв, чим під Порт-Артуром. З тих причин зіхали ся повновласники обох воюючих держав в Портсмуті і по кількатижневих переговорах підписали мирову умову дая 5. вересня, в якім відступлено Японцям полудневу часть Сахаліну і манджурской залізницї, без дальшого жадного воєнного відшкодованя. Се був чималий успіх Віттого, а японський повновласник Комура мало життям не переплатив своєї уступчивости з рук земляків. Єще надіяли ся Японці, що ратифікація не наступить в наслідок якоїсь зміни обставин, — однак революція в Росії не хотіла приходити і мир одержав ратифікацію обох монархів.

Аж тепер росийське населенє почало підносити свої рахунки до правительства. Авторитет офіцирского корпусу унав так, що почали ся бунти не тільки в війську, але і в маринарці. Почали «Потемкинці» на Чорному морю, за ними пішли моряки в Лібаві і Кронштаті, на Кавказі розшаліла борба між Вірменами а Татарами, над Каспійским морем знищено всі нафтяні заводи і спричинено шкоди на сотки міліонів, почали ся ворохобні по містах, де Жиди принимали знатний уділ в революційній пропаганді. Та рівночасно повстав і популяр-

ний, особливо на Україні, противжидівский рух. Настали погроми Жидів по містах, а далі оголоченє селянство давними заборами шляхти і казні, почало домагати ся розділу землі.

Пожога і руїна пересунула ся здовж і вшир по безмірних землях європейской Росії. Однак ріжні локальні як і національні стремління, мала сьвідомість ширшого загалу сільского населеня і нахил до насилля та рабунку вчинили, що ціла ся революція, крім взаїмного нищеня себе не мала тривкілших вислідів. Почавши походом о. Ганона до зимової палати царя, щоби єго просити о наданє конституції, розлютовала ся она зразу в Петербурзі та єго околиці в Кронштаті і Лібаві головно між робітниками.

Дня 17. лютого паде від бомби великий Сергій, а 3. марця видає цар рескрипт, в якім попри задержанє самодержавя прирікає переведенє ріжних реформ на поли адміністрації. Та понад тим указом перейшла росийська суспільність до дневного порядку; агітація против самодержавя прибирала чимраз ширині розміри. Дня 19. липня депутация радившого в Москві збору земців просила цара сповнити свої обіцянки для народа, можливо в розширенім виді, а 19. вересня цар видав указ про скликанє державної думи. Однак і сему приреченю не вірено вже, як попереднім, відкладаням, або і занехуваням, відповідно до того, чи збільшав ся, чи зменшав напір народа. Страйковий рух в Польщі, оруже повстанє Лотишів і оголошенє лотиской републики, а вкінці барикади в самім серці Росії, в давній столиці царів, Москві — отсе події послідної доби.

Конець року лишає Росию в дуже сумних відносинах. Революційний рух розбив сл, не осягнувши позитивних успіхів, реакція підносить голову, а нерішучість царя чим раз дальше відкладає розписанє виборів і скликанє державної думи. Тимчасом тюрми наповняють ся арештованими революціоністами, на прасу сиплять ся кари і конфіскації; а рівночасно розсівають ся по цілій росийській державі революційні відозви і громадять склад бомб та динаміту. Що з того хаосу вийде, тяжко вгадати та всеж можна уважати зломаною русифікаційну систему, від якої відвертають ся самі Москалі, признавши єї для себе самих некорисною. Бож мимо потрученої народної енергії Москалі не успіли удержати Фінляндії, яка вже нині тільки персональною майже унією держить ся з Росією, утратили провінції Курляндію і Лифляндію та Естляндію, на Кавказі не змогли удержати своєї державної власти, а від Польщі самі радіб відпекатиб ся, бо она убиває їх промисл і полячить Білорусинів. А найбільше страху завдає русифікаторам воскресаюча Україна, яка зі знесенем язикових кайдан підносить ся до організаційної і просвітної праці.

І в сїм усамостійненю поодиноких народів росийской імперії лежить завязок до нових драм. Бо вжеж при дальших сварах на Кавказі буде мусіла промовити слово сусідна Туреччина, а лотиска репу-

блика або усамостійнене Королівства польського викликали би змішане Німеччини, так як Фінляндія, освободившись від Росії приїде небагом до антагонізму зі Швецією, як се вже стало ся між давніми союзницями Швецією і Норвегією.

Национальна ексклюзивність зазначила іменню на скандинавськім півострові свою рацию бити епохальною подією мирного зрвання унії і вибору нового, окремого короля в дорозі звичайного плебісциту. Став ним король Гакон з данської династії, позаяк король Оскар шведський не дозволив прийняти норвезької корони жадному князеві з дому Бернадотих.

Єще дивніший примір мирної переміни державних відносин дала сего року маленька Черногора, де князь Юрий сам з власної волі поділив свою самодержавну власть з народом і надав своему краєви конституцію.

(Конець буде).

Лист Федьковича до Воробкевича.*)

Чернівці, 13/11 876.

Вельми честний Отче и Добродію!

Я Вам — нагадую собі — вже казав, що від тепер по руски писати вже не думаю, от и переглянув я усі свої рускі письма, а межи ними понаходив чимало віршів, котрі, здавалось мені, ще шкода було у огонь метати. — Тіж вірші зібрав я и списав я у отсю книжечку, котру Вам отсе поселяю, с присьбою, зарядити собі з нею яко воля и ласка Ваша. — Як найдеться що гарного и путнього, то можете або у Ваш альманах помістити, або до редакції Правди відослати. Бо щоб ся книжечка у цілости діждалась печатаня — сего не надіюсь, хотьби може се и найлучше було, бо всі ці поезії становя(sic) одну цілість, неначе поетичну автобіографію. —

Я ще думав, сю книжечку наші рускі бесіди подарувати, але потому погадав собі, що наша змосковщена бесіда таким даром би погордувала, отже и складаю го у ваші руки, ще раз с присьбою, вступитись за сими гуцулькими сиротами, хоть и дикими, але за те — сказати можу — оригінальними, бо спеціально гуцулькими!

Жаль мені на Вас, Добродію, що мене колись не посітите. — Яж предсе був у Вашім домі — отжеж годилобся, щоб Ви и у мене раз були. — Чи то може задля того у мене не буваєте, аби и до Вас не приходити, бо се німецька така куртоазія? —

Клонить ся до Вас низким поклоном
щирій Ваш слуга
Федькович.

*) Лист Федьковича до Ізидора Воробкевича, писаний на папері формату 4° (13. листоп. 1876 р.) На слідуєчій картці лист Із. Вор. до Олександра Барвіньського. (Оригінал в родиннім архіві Барвіньських у Олександра Б. у Львові).

3 записної книжки.

До Станіслава прибыв я на весні 1837. року. З старших народовців застав я там проф. Остапа Левіцького і д-ра Яхна та адвоката Бучинського, а з молодших — своїх ровесників адвоката Мандичевского, Леоніда Заклинського, Теофіла Окуневського, Северина Даниловича і інших. З старших мене тягнуло особливо до проф. Остапа Левіцького, з яким я познакомив ся ще на кілька літ передтим у Львові. Автор „Uciekinier-ів“ та перекладних ріжних творів драматичних, виставлюваних трупю Омеляна Бачинського, приманював мене до себе яко один з тих, що брали участь у нашім національнім руху в першім десятиліттю автономічної ери. Знаючи, що історія нашого відродження від шістдесятих до сімдесятих років минулого столітя мало звісна загалови, хотів я доконче вимогти на Остані Левіцькім, щоби він списав спомини, особливо про те, в чім сам брав діяльну

участь. На мої дотичні просьби відповідав він все обіцяючою, що те зробить неминучо. Однак місяці плили за місяцями, але він не забирав ся до споминів. Побоюючи ся, що при его неконче добрім здоровлю, готово зійти з ним в могилу те все, що він знає про згадані часи, зважив ся я на доволі ризикований крок. Одного осіяного вечера р. 1838 зайшов я до Остапа Левіцького, а заставши его дома, ввійняв зошит та відізвав ся до него, що я знаючи, що ему тяжко забрати ся до писаня, постановив улекшити ему сю справу в той спосіб, що готов сам писати, а він вже нехай оповідає свої спомини. Заскочений так мною в свій хаті, спершу відмавляв ся, а відтак рішив ся вволити мені волю. Тож дотичні спомини подаю отсе так, як їх записав від Остапа Левіцького.

„Я, — оповідав мені Остап Левіцький — прийшов на львівський університет з кінцем п'ятидесятих років. В 1832. р. почали виходити у Львові „Вечерниці“ за ініціативою громади, котрої віттом був Володимир Качала. Коли о тім довідав ся Заревич, тодішній практикант при лісових доменах, надіслав свою повість п. в. „Хлопська дитина“. Люди пізнали, що він спосібний, тож спровадили его до Львова, почім він обняв редакцію „Вечерниць“, в котрих головню працювали він сам, а крім него також Володимир Шашкевич, Лев Лопатинський, Климкович і Федькович. Я вів коректу і експедицію. Заревич редагував „Вечерниці“ недбало, тож его громада усунула і за впливом Юліяна Лаврівського, що дуже інтересував ся справами молодіжи, поручила редакцію Володимирови Шашкевичеві, котрий вів єї ще недбаліше, а притім був зарозумілий та не терпів чужої критики і думки. „Вечерниці“ виходили нервісно за гроші Українців: на засноване прислав їх Білозерський. В найліпші часи висилало ся 420 примірників, а передплатників було 350—370. Перестали виходити задля слабої редакції, недбало го видаваня і невеликого числа пренумерантів. Часто богослови (семинаристи) складали гроші, щоби число видобути з друкарні.

„В місяці 1833. р. появили ся у Львові організатори польського повстаня і на чолі з Поповичем, вельми освіченим, що говорив кількома мовами, за посередництвом Климковича хотіли організувати руский відділ повстанців, але се їм не удало ся. Коли в марті 1833. р. урядиле львівські рускі богослови богослуженє за Т. Шевченка в православній церкві, появила ся в Gazet-i narodow іїї статя Янца Добжанського підписана: Książdz obzradku sławiańskiego під заг. „Gwałtu, co się u nas dzieje!“ де взивано поліцію, щоби ратувала від «шизми». Статя осурила Русинів. Я поїхав на великодні свята до матеря у Коломиїске і там яко відповідь почав писати „Uciekinierzy“. Спочатку я тільки спрарфазував і стравестував „Tysiąc walecznych opuszcza Warszawę“ на „Tysiąc walecznych wygusza ze Lwowa“ і т. п. Відтак вертаючи зі Свят будкою до Львова мусів я wraz з іншими пасажирами через дощ заждати в Галичи, так що ми не доїхали ді Львова а мусіли шабасувати в Переходах за Перемишлянами. Там то заснував я цілий плян і до півтора місяця були „Uciekinierzy“ готові. Рукопись заніс я до Ставропігії, де їх зложено і щітко відбито. Коли відбитки дістали ся в руки якихось Поляків, прийшли вони до управителя друкарні Стефана Гучковського і загрозивши ему пімстою жадали, щоби мені не дав кредиту а видав примірники доперва тоді, коли я заплачу за друк. Гучковський закликав мене до себе і оповістив з страхом, що не може друковати, бо боїть ся. Вкінці по довгих торгах згодив ся, щоби або заплатити за друк чи когось підставити за накладця або хоч дати доброго поручника за заплату друку. Я удавав ся до Б. Дідицького, але сей показавши мені лист зі стричком, який дістав, закричав «ужас!» і не хотів фігуровати яко накладець. По довгих гляданях найшов я М. Клементовича, котрий за поруку у Гучковського жадав, щоби ему дати 200 примірників. Так отже коло 10—15 липня 1833. р. видруковано 1000 прим., з котрих 250 чи щось взяла Ставропігія за друк, 200 прим. взяв Клементович а решту я. Весь наклад продано до 3 місяців.

„Коли по битві під Садовою появила ся в „Слові“ звісна статя, завізвала львівська громада Ксенофонта Климковича, що втоді перебував у свого батька в Струкові, щоби вистачив меморандум до віденьського правительства. Климкович зараз прибыв ді Львова і написав пропам'ятне письмо на ятти аркушах. В тім письмі представлено, що в Галичині є два стороництва — одно москв фільське а друге народне, та що стороництво народне треба сконсолідувати і заложити орган, для котрого жадано 32.000 зр. а. в., за що підписані на ім Климкович, Заревич, Льонгін Лукашевич і я зобовязали ся его редагувати оден рік. Се меморандум переписав я і відіс его комісарови бюро прасового Косі, а той знов вручив его директорови львівської поліції цїсарському радникови Гамерови. Директор — суха, воскова фігура — прочитав пропам'ятне письмо основно і завізвавши мене до себе, сказав, що автор письма се — *ein fertiger Staatsminister* і обіцяв *befürworten* у Відни тим більше, що саме небагом мав їхати до Відня.

(Конець буде).

Василь Лужич.

Марії Романович (Рожанковській).*)

Дочко муз і грацій наших,
Княжно серця — крає слова,
О витай в святині нашій —
У святині краси-слова!
Серед тихих стін святині —
В замілих, — зубожілих —
Наче пісня херувимська
Гомонить Твій голос гарний,
Мов жемчугом в серця леть ся...
Й серцець тисяч — тисяч духів
Огнем життя запалав,
Серце серцю прихилє,
Духом віри переймає,
В чар-країну горисьвітню
Бистрим летом підіймає.
А в країні горисьвітній
Там заблісне наша доля
У красі золотоцвітній,
Хоч на хвилю рідні поля
Світлом слави нам освітять,
Хмари-громи всі розкотять,
І оскресить жизнь народа!..

А сточить ся ясним жемчугом сльоза
По білому личку, й мов рання роса
Заблісне у Твоїх чудових очах —
Сеж плач, роспука і горе дівчат
Марусиних сестер, Наума внучат,
Тремтить в Твоїх очах ніжної краси
І світличем світить, любову запала,
Сльозою всі сльози як рай освітля; —
І тисяча сліз в одвіт Твоїм сльозам
І тисяч серцець в привіт Твому серцю!..

Колиж мов весняний зефір той легенький,
Усьміх веселий лице закрасить,
І радість і розкіш в очах заярить
Наче соловейка той щецбет миленький
Твій голос звінкий в устах затремтить,
То розкіш і леть ся і серце забеть ся
І рай на яві в очах замить, —
Й тоді, о Марійко,
Наша чародійко
Ти серцем владієш —
Тож витай нам, наша думо, серед нас ви-
тай,
З тисяч серцець одно серце щиро при-
витай!

Львів 16. марта 1877.

Володимир Барвіньський.

*) Сей вірш без наголовка написав пок. Володимир Барвіньський з нагоди першої вистави Федьковичевої трагедії „Довбуш“, в котрій славно звісна артистка наша грала ролю „Цорі“. Вп. Пані М. Романович (Рожанковська) переслала нам у відписі сей вірш, за що їй тут складаємо щирю подяку. — *Ред. Русл.*

Микола Курцеба.

Із глибини душі.

Душі моїй полекші я прошу в Тебе Бсже,
Розбурханому серцю погоди і спокою,
Думкам як буйним вихрам, що віють все
ворсжо,
Скажи раз не знуцатись так тяжко наді
мною!

Як те судно по морю — так я пливу роз-
битий
І без вітрил, без керми, а буря наді мною
Реве, лютує вихор скажений і сердитий...
Душі моїй о Боже полекші дай спокою.

Як піврана вітрами, слабенькая пташина
Летить туди, де вихор єї несе з собою,
Так я лечу в безодню бездонную загину
Бо серцю брак полекші, душі моїй спо-
кою.

Як цвітки, як билина, в степу безкраім
вяне,
Під ударом морозів пращаєть ся з красою
Так я марнію, вяну й тоді хіба аж встану,
Як в серце душу мою — прийде весна сно-
кою.

Полекші і спокою я прошу в Тебе Боже,
Вчини най я знов стану раццідком Твого
раю,
Досить гріхів неволі, досить вітрів воро-
жих,
Полекші і спокою я в Тебе тільки маю.

ЗНАМЕНИТИЙ МІД ДЕСЕРОВИЙ

кураційний по 6 К, „раритас“ медоборів по 6 К
60 сот. за 5 клр. франко. Мід в плястрах 1 клр.
2 К. Від руского замовлення даю 20 сот. на бу-
дову театру.

Кореневич, емер. учитель, Іванчани
177(1-?) пошта в місци.

За пезну і добру льокацію
поручаємо:

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи Товариства кредито-
вого земского
- 4% і 4 1/2% листи Банку крає-
вого
- 4% позичку краєву
- 4% облігації пропінацийні
і вселякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо
по найточнішій курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ
Гіпотечного

Трожадська Думка,

щоденна політична, економічна і літературна газета по-
чне виходити Київі з 1. січня року 1906.

„Громадська Думка“ даватиме щоденний огляд життя політичного, громадського, еко-
номічного і літературного на Україні, в Росії й по чужих землях; звістки про всякі світові
події цікаві нашим людям; поезії та оповідання, наукові фельетони і т. и.

В „Громадській Думці“ доси згодились писати: Антонович В., проф. Бондаренко Ів., Ба-
лабуха С., Боржковський В., Васпленко М., Верзилов А., Вінниченко В., Волох С., Вороний М.,
Гапайзер Е., Гнатюк В., Григоренко Гр., Грінченко М. (Загірня), проф. М. Грушевський, Грушев-
ський Ол., Дмитрієв М., Дніпрова Чайка, Доманицкий В., Дорошенко В., Дорошенко Д., Єфремов
С., Жебуньов Л., Житецький П., Квасницький Є., Коваленко Гр., Козловський В., Комаров М.,
Комаров Г., Конощенко Корчак-Чепурковський А. пр. дор., Коцюбинський М., Кошовий В., проф.
А. Кримський, Левіцький М., Леонтович В., Липа Ів., Липковський С., Лисенко М., Лісовський
Ол., Лозинський М., Лотоцький Ол., Маковей О., Маркович Д., Матушевський Ф., Мярний П., Ми-
ровець В. Науменко В., Падалка Д., проф. В. Перетц Русова С., Русов О., Самійленко В. (Савень-
кий), Славінський М., Сластьон О., Смуток П., Степаненко В., Тимченко Є., Туган-Барановський
М., Франко Ів., Чернявський М., Чикаленко Є., Шраг І., Ярошевський Б. та інші.

Ціна газети „Громадська Думка“ на рік 4 карб., на пів року 2 карб. на 3 місяці 1
карб., на 1 місяць 50 коп. з пересилкою. За кордон на рік 9 карб., на пів року 4 карб. 50 коп.
„Громадська Думка“ виходитиме що дня, окрім поведіляків та свят. Перші числа „Гро-
мадської Думки“ вийшли у грудни. Передплатники „Громадської Думки“ на р. 1906. відбирати
муть усі числа, що вийшли до 1. січня, нічого не доплачуючи. Адреса редакції „Громадської
Думки“ — в Київі, Михайловська ул., ч. 10.

Редактор-видавець В. Леонтович.

НОВА ГРОМАДА,

літературно-науковий м'сячник, пічне виходити з 1. січня 1906.

„Нова Громада“ міститиме твори красного письменства (поезії, оповідання, повісти,
драматичні твори), наукові й публіцистичні статі, огляди політичного і громадського життя на
Україні й поза її межами і т. и. „Нова Громада“ має тих самих співробітників, що і „Громад-
ська Думка“; виходити буде ще місяця книжками по 10 аркушів друку. Ціна з пересилкою на
рік 6 карб.; за кордон 8 карб. 50 коп.; окремо книжка коштує 75 коп.

Адреса редакції „Новой Громады“ в Київі, Михайловська ул. ч. 10.

Редактор-видавець: В. Леонтович.

Передплачувати „Громадську Думку“ і „Нову Громаду“ можна також і в книгарні „Кіевской
Старини“, в Київі, Безаківська ул. ч. 14.

Свій до свого!

Др. Величко Григорий

ЗАВЕДЕННЯ НАСІННО-ОГОРОДНИЧЕ.

Ерфуртські насіння ярин, господарські, цвѣ-
тів і т. д.
Росада ярин, цвѣтів, трускавок ітп.

Цибульки цвѣтів, рожі, корчі овочеві, де-
рева і т. д.

Львів, ул. Кампіяна 9.

Просить ся о скорі замовленя, щоби можна скорше приготувти висплку.

ДО КАНАДИ

як і до всіх других заморських земель переправляє НАЙДЕШЕВШЕ
повсюди знакома фірма.

В. KARLSBERG
HAMBURG, Ferdinandstrasse 15.

Поки хто шифкарту купить, нехай порівнає мої ціни з цінами агентів корабельних.